

Nový domov

Mačička Micka sa zvedavo obzerala okolo seba. Ležala v prútenom košíku na mäkkej prikrývke. Len včera ju doniesli do tohoto jej nového domova. Celkom sa jej tu páčilo. Bývala v kuchyni a gazdiná jej dávala do misky všakovaké dobroty. Ale najchutnejšie z týchto dobrôt bolo sladučké a teplé mliečko. To mala Micka najradšej. Pomaly aj zabúdala na súrodencov, ktorých musela opustiť. Občas jej bolo smutno za mamičkou, ale v tomto dome bývali aj dve deti – Evička a Vladko – ktorí malú Micku striedavo hladkali, maznali sa s ňou a prihovárali sa jej. Pri takej starostlivosti Micka nemala čas smútiť. A keď večer zostávala sama v kuchyni, bola už taká unavená, že veľmi rýchlo zaspala.

S kuchyňou sa už ako-tak zoznámila. Cítila tu dráždivé vône, ale Micka ešte nevedela vyskočiť na stôl, aby zistila, čo to tak pekne odtiaľ rozvoniava. Dnes sa rozhodla, že sa pôjde poobzerať von na dvor. Ľahúčko vyliezla z košíka a keďže bola dobre vychovaná mačička, prišla ku gazdinej, obtrela sa jej o nohu a povedala: „Mňau!“ To znamenalo v mačacej reči: „Chcela by som ísť von!“

Gazdiná sa na ňu s úsmevom pozrela: „Čo chceš, Micka?“ Potom ju napadlo: „Pustím ťa na dvor?“ Micka súhlasne zamňaučala. Gazdiná jej otvorila dvere. Micka v nich užasnutá zastala. Toľko nádhery! Pred domom sa skvel sýtozelený trávnik, za trávnikom záhony pestrofarebných kvetín a za kvetinami žiarili rozkvitnuté kríčky. A to všetko bolo zaliate zlatými lúčmi slniečka. Očarená Micka vyšla na schody. Opatrne, aby sa neskotúľala, schádzala po nich dole, až sa ocitla na chodníčku. Chodníček bol lemovaný záhonom ruží a Micke sa až hlava zatočila od tej vône. Aha! Jedna ružička má na sebe akýsi klobúčik. Micka k nej opatrne prišla. Musí sa na ten klobúčik pozrieť zblízka! Ale klobúčik sa zrazu pohol. Micka vyľakaná zastala. Čo to len môže byť?

- Klobúčik, ty sa vieš aj hýbať? - spýtala sa prekvapená.

Klobúčik sa zachichotal.

- Ja predsa nie som klobúčik, - odpovedal.

- A kto si teda? - zvedavo sa spýtala Micka.

- Ja som motýlik Milko, - predstavil sa motýlik, o ktorom si Micka myslela, že je to klobúčik na ružičke.

- Ja som mačička Micka, - predstavila sa Micka. - Ty vieš aj chodiť, alebo stále len sedíš? - vypytovala sa ďalej.

- Ty si veľmi hlúpučké mačiatko, - odpovedal jej Milko. - Motýlikovia predsa nechodia, ale lietajú. Pozri, takto! - a motýlik Milko preletel na druhú ružičku.

Micke sa to náramne páčilo. Chcela to aj ona vyskúšať. Vyskočila, ako najvyššie vedela, rozťahla všetky štyri labky - a bác! Miesto toho, aby letela, dopadla bruškom na tvrdý chodník. Milko sa znovu rozosmial.

- Si náramne zábavné mačiatko. Ešte ťa prídem navštíviť, ale teraz už musím letieť. Ahoj! - povedal ešte a vyletel vysoko, až sa Micke stratil z očí.

Micka ho ešte chvíľu vyzerala, ale keď sa už neukázal, rozhodla sa pokračovať vo svojej objavnej ceste. Odbočila z chodníka na trávnik. Tu sa jej už kráčalo omnoho pohodlnejšie. Trávička bola mäkká, príjemne jej chladila labky. Micka prechádzala popri kvetinovej záhrade. Vzduch tu voňal od kvetín a tiež tu poletovali akýsi motýlikovia. Ibaže boli veľmi maličkí a pri lietaní bzučali. Micka jedného z nich oslovila:

- Motýlik, - zavolala na neho, - ako sa voláš?

Ale malý motýlik si ju ani nevšimol, len sedel na kvietku a niečo z neho zbieral. Micka sa labkou zahnila po kvetine.

- Hej, motýlik, prečo neodpovedáš?

Kvetina sa rozkývala a ten malý tvor na nej si konečne Micku všimol.

- To hovoríš mne? - začudoval sa. - Veď ja nie som motýl! Ja som predsa včielka a zbieram sladký nektár z kvetín.

- Prepáč, včielka, ja som tu nová a ešte nikoho nepoznám, - ospravedlňovala sa Micka. - Nechcela som ťa vyrušiť. Povedz mi, čo je to „nektár“?

- To je sladká šťava z kvetín, - odpovedala jej včielka a už aj letela preč.

Micka sa za ňou pozerala. Už zistila, že lietať nevie, tak to radšej neskúšala. Ale čo to včielka vravela? Zbiera sladkú šťavu z kvetín? To bude asi nejaká dobrota. Micka sa rozhodla ochutnať tú šťavu. Labkou si kvetinku ohla tak, aby jazyčkom na ňu dočiahla a začala ju olizovať. Fuj! Veď to vôbec nie je chutné. Tá včielka ju oklamala! V kvetinke nie je žiadna šťava, iba akýsi prášok, ktorý

nemá žiadnu chuť.

Slniečko hrialo stále viac a viac a Micke začalo byť horúco. „Musím sa niekde schovať,“ pomyslela si a vybrala sa smerom ku kríkom. Pod nimi bol príjemný chládok. Micka si sadla a začala si olizovať kožúštek. Taká bola zabratá do práce, že si ani nevšimla, čo sa okolo nej robí. Až zrazu vyľakaná vyskočila. Vedľa nej sa začala dvíhať zem a vyrastal tam akýsi kopček. Micka vystrašene cúvla a čakala, čo z toho napokon bude. Kopček za chvíľu prestal rásť a na jeho vrchole sa objavila malá tmavá hlavička s ružovým noštekcom. Micka sa na to pozerala celá ohúrená. Opatrne sa prikradla ku kopčeku a začala ho ovoniavať. Cítila len príjemnú vôňu zeme a tak sa odvážila priblížiť sa k hlavičke, ktorá zvedavo vykukla z hlineného kopčeka. Zrejme aj neznámy tvor mal strach, lebo fúzikmi vetral na všetky strany. Micka už bola skoro celkom pri ňom, keď ju ten tvor zbadal a okamžite zmizol pod zemou. Micka uvidela po ňom už len prázdnu chodbičku.

- Hej, ty, - volala na neznámeho tvora. - Pod' von, zahráme sa.

Ale krtko - lebo to bol on - sa tak naľakal mačacieho zápachu, že ušiel do svojej najhlbšie uloženej komôrky. Potom sa ešte dlho svojim kamarátom krtkom vychvaľoval, ako sa mu podarilo ujsť pred strašnou krvilačnou mačkou. Zbytočne Micka čakala na kamaráta, nedočkala sa ho. Ale dočkala sa iného - zrazu zaznel hlas gazdinej:

- Micka, mliečko ťa čaká!

Micka sa dlhými skokmi rozbehla za hlasom. Na schodoch ju čakala gazdiná a jemne ju vzala na ruky.

- Tak čo, ty tuláčka? Určite si vyhladla.

Veru, až teraz Micka zacítila, aké má prázdne bruško. V kuchyni vypila mliečko až do dna a po vyčerpávajúcich zážitkoch unavená zaspala.

Výlet do jabloňového sadu

Vladko a Evička prišli zo školy domov.

- Ahoj, mami, - volali už od dverí.

Micka sa vyľakane strhla zo spánku. Ale kým sa stihla celkom prebrať, už ju mala v rukách Evička.

- Ty moje malé bábätko, - prihovárala sa jej a hladkala ju po hlavičke. Micke sa u Evičky páčilo a tichúčko priadla.

- Mami, môžeme si Micku so sebou zobrať do jabloňového sadu? - opýtal sa Vladko.

- Môžete, ale dávajte pozor, aby sa vám nezatúlala. Ešte je veľmi malá a môže sa stratiť, - odpovedala maminka.

Deti sa veľmi potešili. Už cestou zo školy sa dohodli, že ak im to maminka dovolí, vezmú poobede Micku na výlet do jabloňového sadu. Sad sa nachádzal trochu ďalej od domu a rástli v ňom okrem jabloní aj kríky malín, čučoriedok a ríbezlí. Deti tam veľmi radi chodili, lebo sa mohli dosýta najesť rôzneho ovocia a užívať si príjemný chládok pod stromami. Micka síce nerozumela, o čom sa ľudia rozprávajú, ale vycítila radosť detí a aj ona sa začala tešiť na to, čo bude nasledovať.

Evička si zobrala svoj košík a vystlala ho mäkkým vankúšikom. Opatrne naň položila Micku a spolu s Vladkom sa pobrali von.

V sade bolo naozaj veľmi príjemne. Z korún stromov sa ozýval vtáčí spev a bzukot včiel. Micka už vedela, kto ten bzukot vyrába. Medzi listami stromov prebleskovalo sem-tam slniečko a vytváralo na zemi mihotajúce sa tieň. Tie Micku veľmi zaujali. Z Evičkinho košíka ich ticho sledovala a zrazu hop! - vyskočila z košíka rovno na zem.

- Micka! - skríkli deti. Zľakli sa, že Micka im ujde. Ale keď videli, že naháňa slnečné lúče na zemi, rozosmiali sa. Micka nerozumela, čo je to žiarivé, čo poskakuje na zemi a nedá sa to nijako chytiť. Chvíľu sa takto hrala, potom ju to prestalo baviť. Obzerala sa po svojich veľkých kamarátoch, kam zmizli. Vladko s Evičkou oberali maliny a veľmi si na nich pochutnávali. Micka videla, ako si dávajú stále niečo do úst a tvária sa veľmi spokojne. „Ako to, že na mňa zabudli?“ pomyslela si. Rýchlo k nim pribehla a pri Evičkiných nohách začala ticho priasť. Musí na seba upozorniť, aby aj ona dostala z tých dobrôt. Evička si ju zobrala na ruky a pohladila.

- Mňau, - ozvala sa Micka a malo to znamenať: Ja nič nedostanem?

Vladko zobral jednu veľkú malinu a podržal ju pred Mickou. Micka malinu ovoňala. Mala zvláštnu vôňu, nikdy nič také nejedla. Opatrne skúsila do nej zahryznúť. Fúj! To jedlo vôbec nie je chutné! Micka sa otriasla a skočila z Evičkiných rúk na zem. Rozhodla sa, že sa trochu poobzerá medzi malinčím. Zrazu na zemi uvidela veľkého chrobáka-roháča. Rýchlo cupital svojou cestou a vôbec si Micku nevšimal. Micka sa postavila pred neho.

- Dobrý deň, volám sa Micka, - zdvorilo ho oslovila.

Ale roháč ju obišiel bez toho, že by sa na ňu čo len pozrel.

Micke sa to vôbec nepáčilo.

- Dobrý deň! - povedala hlasnejšie.

Ale chrobák zase nič. Micka sa nahnevala. Ved' ho ona prinúti, aby si ju všimol! Labkou opatrne prevrátila chrobáka na chrbát. Aký bol smiešny! Mikal, trepotal nožičkami, kým sa mu nepodarilo zase sa na ne postaviť. Micke sa táto hra veľmi zapáčila. Bola by takto vychovávala roháča ktovie dokedy, keby na ňu deti nezavolali:

- Micka!

Poobzerala sa, kde sú jej priatelia. Evička a Vladko pomaly odchádzali k veľkému stohu slamy na susednom poli. Radi v slame skákali, bolo to veľmi zábavné. Micka sa za nimi rozbehla a pri stohu ich dohonila. Deti s výskotom hupli do stohu. Micka sa na nich pozerala a pomaly obchádzala stoh. Všade cítila veľmi príjemnú a dráždivú vôňu. Vyliezla na slamu a snažila sa nájsť zdroj tej vône. Ako tak snorila, zrazu zo slamy priamo pred ňu vyskočilo malé zvieratko. Bolo celé hnedé s malými čiernymi očkami a dlhými fúzikmi - malá myška. Micka sa na ňu prekvapene pozerala. Áno, to z nej ide tá vôňa! Micka sa pripravila na skok, ale zvieratko s veľkým piskotom ušlo do slamy. Micka rýchlo začala prehrabávať slamu, aby ju našla, ale myška už bola ďaleko. Bežala upozorniť celú svoju rodinu na veľké nebezpečenstvo - na stohu sa objavila mačka!

Deti zatiaľ veselo skákali na slame a celkom na Micku zabudli. Zrazu si Evička spomenula: "Micka!" Okamžite ju začali hľadať. Ale Micky nebolo! Obehli celý stoh.

- Micka, kde si? - volali na ňu, ale ona nie a nie sa objaviť. Nešťastné deti si sadli na slamu. Ako na ňu mohli zabudnúť? V očiach sa im objavili aj slzičky. Zrazu začujú slabé "Mňau!". Načúvajú pozornejšie - ide to spod slamy neďaleko od nich. Rýchlo začali odhadzovať slamu na bok, keď sa tu pred nimi vynorí malá hlavička a ozve sa vyčítavé "Mňau!". Deti si Micku vyobjímali. Aj ona bola rada, že je znovu so svojimi veľkými kamarátmi. Snažila sa prenasledovať malú myšku, ale sa na ňu

pritom zosypala hárba slamy a ona už potom nevedela, ako sa odtiaľ dostať. Začala sa obávať, čo s ňou bude, keď ju konečne deti objavili. Od radosti im oblizovala rúčky a veľmi zatúžila po svojej postieľke v útulnej kuchyni a po miske s mliekom.

Aj deti pocítili, že majú prázdny žalúdok a s Mickou v košíku sa pobrali domov.

Kamaráti z hospodárskeho dvora

Malá Micka sa už u nových pánov celkom udomácnila. Dôverne poznala byt, poznala aj kvetinovú záhradu pred domom. Často sa v nej stretávala so svojim kamarátom motýlikom Milkom, pozorovala včielky pri práci a už sa nenaľakala ani vtedy, keď krtkovia v jej blízkosti robili kopčeky. Ale bolo tu niečo zatiaľ pre Micku neznáme. Bol to hospodársky dvor. Tam žili všelijaké zvieratá. Micka sa jedného dňa rozhodla, že sa s nimi zoznámi. Ráno, keď išiel gazda nakŕmiť zvieratá, Micka sa pobrala spolu s ním.

- Pôjdeš mi pomôcť, Micka? - spýtal sa jej.

Micka súhlasne zakývala chvostíkom. Kráčala vedľa gazdu a veľmi sa tešila na nových priateľov. Hneď za brámkou hospodárskeho dvora ich vítal Andy. Bol to múdry pes, ktorý mal za úlohu strážiť zvieratá. Bol na túto svoju úlohu veľmi hrdý a cítil sa na dvore najdôležitejší po svojom gazdovi. Keď zbadal Micku, výstražne zavrčal.

- Andy, - prihovoric sa mu gazda, - toto je naša mačička Micka. Dúfam, že budete kamaráti.

Andy pochopil, že Micka patrí k gazdovstvu. Micka k nemu prišla a milo sa mu prihovorila.

- Ahoj, Andy, volám sa Micka. Prišla som sem hľadať nových kamarátov. Nechceš byť mojím kamarátom?

Andy sa na ňu prekvapene pozrel. To mača nevie, že psy a mačky sú odvekí nepriatelia?

- Ešte uvidíme, - odvetil jej.

Zvedavá Micka kráčala ďalej. Snáď iné zvieratká budú viac priateľské. Uvidela na dvore drevený domček s malými dvierkami. Micka zvedavo prišla k domčeku. Vo vnútri bývali zvieratká, ktoré sa na ňu trochu podobali. Tiež mali huňatý kožuštek, ale nemali taký krásny chvostík, ako ona, ale len nejakú chlpatú guľku namiesto chvostíka. A uši - tie mali obrovské! Na čo potrebujú také veľké uši? Micka si ich zvedavo obzerala.

- Ja som mačička Micka, - prihovorila sa im. - Vy ste kto?

- Ťuf, ťuf, - odpovedali jej, - my sme zajačiky.

- Čo tam vo vnútri robíte? - vypytovala sa Micka.

- Raňajkujeme, - odpovedali jej a s veľkou chuťou hryzkali šťavnatú mrkvičku, ktorú im gazda práve dal.

- Podťte von, zahráme sa spolu, - navrhla im Micka.

Zajačiky sa na ňu prekvapene pozreli.

- My von nechodíme, gazda nám vždy zatvorí dvierka.

Micka sa veľmi začudovala. Prečo gazda zajačikov zatvára? „Možno sú nebezpeční,“ pomyslela si Micka a pre istotu sa pobrala od nich ďalej. Pri prechádzke po dvore sa skoro zrazila s pani husou. Hus na ňu zagánila a zlostne zasyčala.

- Jááj, prepáčte, - vyľakala sa Micka.

Ale hus, ktorá bola na vychádzke so svojimi malými húsatkami, sa nedala len tak obmäkčiť. Rozhodla sa, že votrelca musí dostatočne zastrašiť. Natiahla krk a chystala sa Micku uštipnúť. Micka veľmi rýchlo pochopila, aké nebezpečenstvo jej hrozí a hľadala, ako uniknúť pred zlostnou husou. Najbližšie bola Andyho búdka. Micka na ňu bleskurýchle vyliezla. Andy sa celému daniu len prizeral, ale keď hus neprestávala syčať na trasúcu sa Micku, Andy sa rozhodol urobiť poriadok.

- Haf! Haf! – zabrechal na hus. – Nechaj už to mačiatko na pokoji!

Keď hus videla, že Andy sa Micky zastal, stiahla krk a odišla. Húsatká sa hrdo pozerali na svoju matku. Páčilo sa im, že mama tak rýchlo zahнала toho chlpatého cudzinca!

Micka na Andyho búde sa ešte vždy triasla od strachu. Ešte nikdy nemusela utekať, aby si zachránila kožuch! Andymu sa jej uľútilo.

- Micka, pod' už dolu. Ja ťa ochránim, - prihovoral sa jej. Ale Micka ešte chvíľu váhala. Pozerala na Andyho veľké zuby a nebola si istá, či mu môže veriť.

- A neuhryzieš ma? – spýtala sa ho s obavami.

- Malé mačičky nehryziem, - odpovedal jej.

Micka opatrne zoskočila z búdy na zem. Andy sa k nej sklonil a obľízal ju. „Veď to malé mačiatko je celkom milé,“ pomyslel si. Micka si vydýchla. So vztýčeným chvostíkom sa obtrela o Andyho.

- Môžem sa pozrieť do tvojho domčeka? – spýtala sa ho a bez počkania odpovede vošla do jeho búdy. Celkom sa jej tam páčilo. Vnútri bolo príjemne teplučko. Micka sa rozhodla, že sem zavíta aj

častejšie. Potom si spomenula, že ešte nevidela celý hospodársky dvor a pobrala sa ďalej.

- Keď budeš mať problémy, prídi za mnou, - povedal jej Andy a ľahol si pred svoju budú.

- Ďakujem, kamarát, - milo sa mu Micka poďakovala.

Jej ďalšia cesta viedla k malému jazierku. Plávali v ňom krásne malé kačičky so svojou maminkou kačkou. Nad jazerom rástla veľká vrba, na ktorú Micka šikovne vyliezla a odtiaľ sledovala malé kačičky. Veľmi sa jej páčili - vyzerali ako malé žlté guľôčky na jazere. Micka sa zo stromu poobzerala po celom dvore. Odtiaľto mala oveľa lepšiu výhľad ako zo zeme. Uvidela rôzne staveniská, ktoré si predtým nevšimla. Veľmi ju zaujala jedna drevená stavba, z ktorej vykúkala von čudná rohatá hlava. Micka užasnuto pozerala na tú zvláštnu hlavu, potom sa rozhodla, že to čudo si musí pozrieť aj zblízka. Zoskočila zo stromu na zem a skoro dopadla pani husi na chrbát. Tá práve viedla svoje detičky k vode, aby sa učili plávať. Micka od ľaku vyskočila do výšky, všetky chlpy sa jej zježili a rozmýšľala, kam zmiznúť pred husou. Najbližšie bola práve stavba s rohatou hlavou vo dverách. Micka vbehla dovnútra, srdiečko jej divo búšilo a v strachu zaliezla do najtmavšieho kúta. Až keď sa trochu ukludnila, všimla si toho rohatého tvora, ku ktorému vbehla.

- Pre-pre-prepáčte, - vyjachtala Micka, - ja už aj pôjdem.

- Mé-é, - povedal ten tvor. - Len pokojne zostaň. Je tu dosť miesta a aspoň sa mám s kým porozprávať.

Micka sa potešila. Konečne nejaký priateľský hlas. Predstavila sa:

- Som mačička Micka a som prvýkrát na tomto dvore. Hľadám si priateľov, ale nikto sa so mnou nechce hrať.

- Ja som koza Barbora. Bývam v tejto stajni, ale chodím aj von na lúku napásť sa jemnej zelenej trávičky. Som síce väčšia ako ty, ale zato môžeme byť kamarátky.

Micka sa veľmi potešila. Konečne si našla kamarátku. Je síce oveľa väčšia, ako ona, ale to až tak nevadí. Micka si ľahla na chrbátik a labkami sa snažila chytiť bradu kozy Barbory. Barborke sa veľmi páčilo malé šantivé mačiatko a snažila sa ho svojím pištekom prekotúlať na brucho. Takto sa spolu dlho hrali a bolo im veľmi veselo. Odrazu sa po dvore rozľahlo hlasné "Kikirikíí!". Micka spozornela. Už veľakrát počula tento zvuk a teraz sa rozhodla, že zistí, od koho pochádza. Vybehla zo stajne a obzerala sa, či neuvidí toho speváka. Za jej chrbtom sa znova ozvalo "Kikirikíí!". Otočila sa a na veľkej kope dreva uvidela krásne zafarbeného vtáka, ktorý sa tam hrdo vypínal a občas z plného hrdla zakikirikáľal.

- To je náš kohútik Senátor, - vysvetľovala Micke zo stajne Barbora.

Micka by si ho rada pozrela aj zblízka, ale po skúsenosti s husou už bola opatrnejšia. Pomaly, potichúčky sa k nemu prikrádala, pričom ho pozorne sledovala, či na ňu nezaútočí. Senátor ju prísnyimi očami pozoroval, ale zrejme sa mu malá mačička

nezdala nebezpečná, lebo pokojne stál na svojom mieste. Micka obdivovala krásne sfarbenie kohútich pierok a napadlo ju, aké by to bolo, keby namiesto svojho mačacieho chvostíka mala také krásne pierka ako Senátor?

Micka zbadala gazdu, ako odchádza z dvora. Rýchlo sa za ním rozbehla. Stihla sa ešte rozlúčiť s kozou Barborkou aj s verným Andym a už odchádzala po boku svojho gazdu.

Micka pri rieke

Bol krásny slnečný deň. Deti mali prázdniny a maminka sa rozhodla, že dnes pôjdu na výlet k rieke. Vladko a Evička sa nesmierne tešili. Radi chodia ku rieke. Na plytčine sa môžu kúpať, hrať sa s kamienkami, chytať do siete malé rybky. Micka videla radosť detí a vytušila, že sa chystajú na niečo príjemné. Aj jej sa zmocnilo radostné očakávanie. Maminka napiekla chutné koláče, zbalili si veci a nasadli do auta. Micka tiež vyskočila na sedadlo.

- Micka, ty nemôžeš ísť, - povedala maminka.

Micka nechcela veriť vlastným ušiam. Chcu vari odísť bez nej? Aj deti boli sklamané.

- Mami, prosím, zoberme aj ju, - prosíkali.

- Môže sa nám v kríkoch pri rieke stratiť, - vysvetľovala mamka deťom.

- My na ňu dáme pozor! - volali deti.

Nakoniec sa maminka dala obmäkčiť a dovolila Micke ísť s nimi. Tá sa vďačne pritúlila k deťom. Aká radosť, že môže ísť s nimi!

Na brehu rieky medzi hustými kroviskami bola malá čistinka s vysokým dubom uprostred. Deti si tu vybalili veci, prezliekli sa do plaviek a rýchlo do vody! Voda bola veľmi príjemná a Vladko s Evkou v nej veselo šantili. Micka sa na nich pozerala z brehu a nemohla pochopiť, ako sa niekto môže cítiť príjemne vo vode. Rada by s deťmi šantila, len keby voda nebola taká mokrá! Vrátila sa ku gazdinej, ktorá oddychovala na čistinke.

- Micka, ty sa nechceš okúpať? - spýtala sa jej maminka.

Micku až striaslo pri myšlienke na kúpeľ. To by mala celý kožuštek mokrý! Radšej si ľahla na miestečko, kam svietilo slniečko. Takto by vyspávala aj do večera, keby ju ustavične nevyrušovali muchy. Nestačila ich ani chvostíkom odháňať. Napokon ju to už omrzelo a znovu prišla k rieke. Ako hrozne rada by sa s deťmi zahrala! Vtom zazrela vo vode malé rybky, plávali celkom pri brehu. Micka sa zahнала labkou do vody v nádeji, že jednu chytí. Ale rybky odplávali a ona si mohla otriasať mokrú labku. Bezradne sa obzerala po brehu. Trošku povyššie zbadala strom, ktorého konáre sa nakláňali nízko nad vodu. Vyliezla na strom a liezla ďalej po konári, ktorý sa klenul nad riekou. Opatrne sa posúvala dopredu. Musela sa pevne pridržovať, lebo konár sa pod ňou pohupoval. Už aj videla pod sebou húf malých rybičiek. Vystrela labku, aby sa ňou zahнала po rybkách. Lenže práve zafúkal vetrik, konár sa rozhojdal a Micka čľup! - rovno do vody! Našťastie to

čľupnutie počuli aj deti a s veľkým krikom bežali Micke na pomoc. Tá statočne zápasila s vodou, ale keby ju deti nevytiahli, asi by to nedopadlo dobre.

Na brehu Micku zabalili do teplého uteráka a dokonca dostala od gazdinej aj koláč. Ešte dlho sa triasla od zimy aj od prežitého strachu, ale teplé slniečko jej pomaly vysušalo kožuštek. Po tomto nedobrovoľnom kúpeli už radšej k vode nešla. Rozhodla sa, že sa radšej poobzerá po okolitých húštinách. Opatrne vošla medzi husté krovie. Vládlo tu pološero a Micka všade cítila rôzne pachy. Tichúčko sa zakrádala a načúvala šuchotu okolo seba. Naraz sa jej zazdalo, že počuje akési funenie. Zostala bez pohnutia stáť. Vtom sa pred ňou z húštiny vynorilo zvieratko, na ktorom namiesto chĺpkov rástli akési ihly. Micka takéto zvieratko ešte nikdy nevidela. Pre istotu aj ona naježila chlpy a vystrčila na labkách pazúriky. Až vtedy si ju zvieratko všimlo. Zostalo chvíľu nehybne stáť a potom sa bleskovo stočilo do kľbka. Zostala z neho len malá pichľavá guľka. Micka sa veľmi prekvapila. Skúsila labkou strčiť do guľôčky, ale poriadne sa pichla. Olízala si poranenú nôžku a potom si to pichľavé zviera prezerala to všetkých strán. Vtom sa z guľky vynoril malý noštek, za ním sa objavili dve zvedavé očká, ktoré si placho prezerali Micku.

- Ty nie si líška? - ozvalo sa z guľôčky.

Micka nevedela, kto je to líška.

- Ja som mačička, - povedala.

- Nezeš ma? - vypytovalo sa ďalej zvieratko.

- Ako by som ťa mohla zjesť? - nechápala.- Ved' si samá ihla.

Kľbko sa rozvinulo a znovu tu bolo malé zvieratko.

- Ja som ježko, kamaráti mi hovoria Behajko, - predstavil sa.

- Prečo máš taký pichľavý kožuštek? - vyzvedala sa Micka.

- My ježkovia máme všetci taký pichľavý kožuštek, - vysvetľoval Behajko. - To preto, aby nás naši nepriatelia nemohli chytiť. Keby nás chytili, poriadne ich popicháme.

Micka si spomenula na bolesť v labke. Nechcela by byť ježkovým nepriateľom.

- Kam teraz ideš? - spýtala sa ho.

- Musím zbierať potravu, aby sme mali dosť jedla v zime, - vysvetľoval ježko.

- Vari ti gazdiná nedá v zime jesť? - čudovala sa mačička.

- My nemáme gazdinú, - odpovedal.

Micka bola prekvapená. O všetky zvieratá, ktoré doteraz poznala, sa staral gazda alebo gazdiná. Nemuseli rozmýšľať nad tým, čo budú jesť, o to sa starali ich páni. Vtedy pocítila príval lásky k svojej gazdinej. A vzápätí sa jej ohlásilo aj prázdne bruško. Spomenula si na výborné koláče, ktoré so sebou doniesli. Rýchlo sa rozlúčila s ježkom a hľadala cestu späť.

Medzitým aj deti vyšli z vody a sušili sa na slniečku. Boli príjemne unavení z kúpeľa a mamine koláče rýchlo mizli v hladných bruškách.

- Nechajte aj pre Micku, - pripomenula im maminka.

Až vtedy obidve deti vyskočili: „Micka!“

Už ju dlhší čas nevideli. Rozbehli sa ku kríkom a volali na ňu. Prezreli celé okolie, ba aj do rieky nazreli, ale Micka nebola nikde. Ale len zrazu tichúčko – ako to len mačky vedia – sa vynorila z kroviska a mierila rovno ku koláčikom. Deti ju natešené zobrali na ruky. Keď slniečko zapadlo, všetci nasadli do auta a pobrali sa domov.

Nový priateľ

Micka sa vyhrievala na trávniku pred domom. Slniečko jej príjemne hrialo kožuštek a ona so zatvorenými očami načúvala jemnému bzukotu a cvrlikaniu okolo seba. Skoro ráno už stihla popreháňať myšiaciu rodinku v kôlni, pozdravila sa s kozou Barborou a naraňajkovala sa spolu s Andym. Takýto život sa jej veľmi páčil.

Vonku na ceste zabrzdilo auto. Micka vyskočila na nohy. „Pán sa vracia domov,“ pomyslela si. Radostne mu išla oproti. Ale čo to? To je predsa cudzie auto! Radšej sa schovala pod schody. Auto zastalo pred bránou. Domové dvere sa rozleteli a vybehli von deti.

- Strýko prišiel! - volali nadšene a bežali k autu. Micke sa ten krik vôbec nepáčil. Kto je to ten „strýko“?

Z auta vystúpil bradatý pán, ktorému sa deti s nadšením vrhli do náručia. Z domu vyšla aj gazdiná a milo privítala prišelca.

- Dávno si u nás nebol, - povedala mu a objali sa. - Poď ďalej, zložíš sa vo vnútri.

Strýko si zobral z auta tašku a nejakú debničku a všetci sa pobrali do kuchyne. Micka ich nenápadne sledovala. Gazdiná pripravila pre návštevu pohostenie. Cudzinec sa Micke nezdal byť nebezpečný, preto potichu k nemu prišla a obtrela sa mu o nohy. Až vtedy si ju návštevník všimol.

- Aha, koho to tu máte? - zvolal a zobral si ju do rúk. - No ty si krásne mačiatko, - prihovoril sa jej.

Micke sa neznámy celkom páčil a začala potichu priasť.

- Strýko Štefan, to je naša Micka, - ozval sa Vladko.

„Tak tento neznámy sa volá strýko Štefan,“ pomyslela si obdivovaná cica.

- A ktorému z vás patrí Micka? – opýtal sa strýko detí.

- Mne! – zvolali obaja naraz.

Strýko Štefan sa rozosmial.

- Aby ste sa teda o Micku nemuseli hádať, - povedal a zložil Micku na zem, - doniesol som vám niečo.

Z neveľkej debničky vytiahol malé čierne chlpaté kľbko. Z kľbka sa ozvalo tiché „Mňau“. Deti zvyškli.

- Ty si nám doniesol mačiatko! - kričali jeden cez druhého. Strýko Štefan položil čiernu mačičku k Micke na zem.

- To je kocúrik Murko. Je ešte veľmi malý.

A skutočne - Murko sa pokúsil postaviť na nôžky, ale tak sa mu chveli, že spadol. Celá rodina sa na ňom smiala. Iba Micka hľadela neveriacimi očami na malého kocúrika. Načo sem doniesli ešte jedno mačiatko, keď je tu predsa ona? Čo ak na ňu zabudnú a budú mať radi len to nové mača? Zlostne naježila chlpy, vystrčila pazúriky a udrela kocúrika po hlave.

- Choď preč, nechcem ťa tu! - zasyčala na neho.

Malý Murko nerozumel, čo sa okolo neho dialo. Cítil len bolesť na hlavičke a začal bolestivo mňaukať. Strýko Štefan ho zobral do rúk.

- Micka! - zakričali nahnevané deti. - Už aj choď von!

Urazene vybehla. Jasné! Už ju tu nechcú! Po chvíľke zastala a obzrela sa na dom. Tam má svoj košíček, mištičku a teraz to všetko dostane ten malý kocúrik. Micke bolo nesmierne smutno. Rozmýšľala, kam má ísť. Napokon sa rozhodla, že pôjde za Andym.

- Čo si taká smutná? - opýtal sa jej Andy.

- V dome ma už nechcú, - sťažovala sa. - Majú tam nové mačiatko a mňa vyhnali von.

Andy ju začal olizovať.

- Zostaň tu so mnou, - povedal, - pomestíme sa tu spolu.

Užialená Micka sa k nemu pritúlila a zaspala.

V dome zatiaľ všetci obdivovali malého Murka. Bol skutočne roztomilý. Nôžky sa mu pri chôdzi občas podlamovali a veľmi smiešne sa motal po kuchyni. Gazdiná mu dala do misky teplé mliečko a on všetko s chuťou vypil. Potom natrafil na Mickin košík, vliezol do neho a na mäkkom vankúšiku zaspal. Až vtedy si deti spomenuli na Micku. Zahanbili sa, že na ňu nakričali a vyšli na dvor pohľadať ju. Hľadali ju pod kríkmi, na strome, nazreli do každého otvoru, ale Micka nikde nebola. Až teraz si uvedomili, ako veľmi ju majú radi a Evička začala poplakávať.

- Čo ak od nás odišla?

- Neboj sa, určite ju nájdeme, - chlapil sa Vladko, ale v kútiku srdiečka aj on mal strach, že ich Micka navždy opustila.

Zatiaľ sa Micka u Andyho vyspala a práve sa poriadne natáhovala, keď začula hovor detí. Opatrne vykukla z búdy a neďaleko uvidela smutné tváre svojich priateľov. Potichúčky k nim prišla a vyskočila Evke na kolená. To bolo radosti! Deti si ju hladkali, láskali, až sa Micke zdalo, že je toho veľa. Potom ju zanesli do kuchyne. Vtedy si spomenula na cudzie mača a začala ježiť chlpy na chrbte.

- Micka, - prihovorila sa jej Evička a nežne ju hladkala, - neboj sa, ty budeš stále naša. Murko bude tvoj kamarát.

Jej sa to síce ešte vždy nezdalo, ale pomaly sa upokojovala. Deti ju položili ku košíku, v ktorom spal Murko. Dlho si ho prezerala. Potom prišla k nemu a olízala mu papuľku. Murko v spánku tichúčko zamrknal. V Micke sa prebudila neha voči tomuto malému bezbrannému tvorčekovi. Láhla si k nemu do košíka a začala ho celého olizovať. On otvoril očka a zahľadel sa na svoju veľkú kamarátku. Potom si preložil labku cez ňu a spal ďalej. Možno sa mu snívalo, že je znovu pri svojej mamičke. Micka sa rozhodla, že malého Murka bude chrániť a poukazuje mu všetko, čo pozná aj ona.

- No tuším je všetko v poriadku, - poznamenal strýko Štefan.

Večer, keď slnko zapadalo za neďaleké kopce a strýko sa lúčil s domácimi, na trávniku pred domom šantili a kľbčili sa dve mačičky: Micka a Murko.

Ježko

Pán Tomáš sa veľmi neskoro vracal domov z roboty. Už sa tešil na chutnú večeru a tešil sa, že o chvíľu bude doma, v kruhu svojej rodiny. Jeho cesta viedla cez mestský park. V šere večera park vyzeral veľmi tajomne. Staré stromy sa týčili dovysoka, kríky vedľa chodníka tíško šumeli. Parkom sa niesla vôňa kvetín, ktoré rástli na záhonoch.

Pán Tomáš sa zrazu zháčil. Zdalo sa mu, že za blízkym kríkom začul nejaký šramot. Poobzeral sa okolo seba, ale nič nevidel. Ba dokonca v celom parku nebolo ani človečika. Už sa chcel pobrať ďalej, keď zrazu – teraz už jasnejšie – zase začul tie zvláštne zvuky: fučanie, lomoz medzi vetvičkami kríka a jemné šuchotanie.

„Zrejme je to nejaké zviera!“ pomyslel si.

Síce so strachom, ale zvedavo rozhrnul konáre a v hustnúcej tme sa snažil nájsť pôvodcu toho lomozu. Dlho pozeral, až kým nevidel to, čo hľadal: medzi konárikmi kríku sa ťarbavo predieralo malé zvieratko. Prizrel sa lepšie a usmial sa. Bol to malý ježko!

- No kamarát! – prihovoril sa mu, - Ty si ma celkom vyľakal!

Pán Tomáš ježka chvíľu sledoval a potom ho napadlo, že deti doma by sa určite potešili, keby im ho doniesol domov. Vyzliekol si sveter a opatrne do neho ježka zabalil. Ježko sa pritom stočil, takže z neho zostalo iba pichľavé kľbko. Preto ani nemohol vidieť, ako ho ten veľký človek odnáša z parku na neznáme miesto.

- Oci! Oci! – vítali deti doma pána Tomáša. Chceli mu skočiť do náručia, ako inokedy, ale ocko im to tentoraz nedovolil.

- Hó, stojte, nieže ublížite nášmu hostovi! – povedal im.

Deti sa zarazili. Pozerali okolo seba, ale žiadneho hostá nevideli. To už prišla aj maminka.

- Akého hostá si dovedol? – spýtala sa manžela.

- Malého! – odpovedal ocko a rozbil sveter. A skutočne – ešte stále stočený do kľbôčka tam ležal malý hosť Tomášovcov.

Keď deti zbadali ježka, začali od radosti výskať. Veľmi by ho chceli pohladkať, ale jeho pichliače boli poriadne ostré. Ocko ho opatrne položil na podlahu a všetci chvíľu čakali, kým sa ježko osmelí. Ježko najprv opatrne vystrčil noštek a potom sa pomaly roztváral. Už mu bolo vidno aj nožičky

a o chvíľu urobil aj nesmelé kroky po kuchyni. Maminku napadlo, že možno je hladný. Do misky naliala mliečko a položila ho pred ježka. Ten ho chvíľu ovoniaval a potom začal z misky piť. Mliečko mu veľmi chutil, vypil ho až do dna.

Deti ho sledovali so zatajeným dychom. Majú síce doma psíka aj mačičku, ale ježko sa nepodobá ani na jedného z nich. Jediná škoda, že sa ho nedá pohladkať.

Neskôr, keď si rodina konečne sadla k večeri, ježko mohol nerušene chodiť po kuchyni a všetko si poobzerať. Vôbec sa mu toto miesto nepáčilo. Necítil vôňu trávy, nenašiel nikde konáre, pod ktoré by sa mohol ukryť. Vystrašený zaliezol pod príborník a odtiaľ sledoval okolie.

- Ocko, - spýtali sa deti – môžeme si ježka nechať?

- Nie, - odpovedal im ocko – on už má svoj domček a v ňom má svoje zásoby jedla na zimu. Určite by bol veľmi nešťastný, keby o to prišiel. Dnes sa u nás vyspí a zajtra ho spolu môžeme zobrať do parku.

Deti sa ešte chvíľu hrali s ježkom, ale potom už išli do svojich postieľok. Ocko a maminka si išli na chvíľu posediť do záhrady. Zabudli za sebou zatvoriť dvere a keď ježko zacítil závan čerstvého vzduchu rýchlo vycupkal aj on na dvor. Tam sa mu už páčilo viacej. Konečne cítil pod nohami vlhkú zem.

- Teraz ma už nikto nechytí, - pomyslel si a rýchlo pobehol k najbližším kríkom, aby sa tam schoval pod konármi. Tu počkal, kým ocko a maminka odišli zo záhrady do domu a potom sa opatrne vydal na objavnú cestu. V záhrade bolo oveľa menej skrýš, ako v jeho rodnom parku a to sa mu veru nepáčilo. Nemal sa kam schovať, cítil sa neisto. Uvidel na dvore malý domček a tak sa rozbehol k nemu, aby sa v ňom schoval. Lenže malý ježko nevedel čítať a preto si ani nemohol prečítať to, čo bolo napísané na domčeku: DUNČO.

Dunčo bol domáci pes a už chvíľu potichu sledoval zvedavého ježka. Keď videl, že ten pichľavý tvor sa snaží vojsť do jeho príbytku, neváhal a poriadne sa rozbrechal. Ježka hlasný brechot tak vyľakal, že sa okamžite stočil do kľbka. Zostala z neho len malá pichľavá loptička. Dunčo ešte chvíľu brechal, ale keď videl, že loptička sa nehýbe, stíchol. Ježko sa opatrne natiahol a veľmi rýchlo ušiel od Dunčovej budy.

Unavený a smutný malý ježko prišiel znovu k domovým dverám. Spomenul si, že tam vo vnútri je mliečko. Bol už veľmi hladný, lenže tentoraz boli dvere do domu zatvorené.

Deti sa ráno zobudili a hneď začali hľadať ježka. Ale ten už v kuchyni nebol.

- Ocko, čo s ním bude? – znepokojovali sa deti.

- Možno si nájde nový domov u nás na dvore, - odpovedal im.

Maminka otvorila dvere, aby vyšla von a zrazu sa potichu rozosmiala. Potom zavolala deti aj ocka.

- Pozrite sa na nášho malého hosťa! – ukazovala prstom na ockovu starú papuču na schodoch, ktoré viedli do domu. V papuči

schúlený spinkal malý unavený ježko.

Deti mu naliali znovu čerstvé mliečko a keď sa ježko napil, spolu s ockom ho zanesli do parku. To bolo radosti! Ježko musel svojim kamarátom znovu a znovu rozprávať o svojej veľkej ceste, na ktorú ho zbral človek. Svoje rozprávania zakaždým zakončil vetou: „Doma je aj tak najlepšie!“

Myška

Na kraji mesta stál krásny veľký dom. Bol celý ružový a okrem domácich pánov v ňom bývali aj zvieratká: mohutný pes Argo a veľký čierny kocúr Cirmo. Argo strážil dvor pred nevolanými hosťami. Jeho ostrážitým očiam a dokladnému sluchu neunikol ani ten najmenší tvor. Strpel pri sebe jedine kocúra Cirma, lebo vedel, že domáci páni ich majú obidvoch rovnako radi. Ani Cirmo nemal nikoho rád a bol ochotný baviť sa len s Argom. Takto spolu nažívali až do jedného osudného dňa.

V ten deň slniečko vonku krásne svietilo, obloha bola belasá a vo vzduchu bolo cítiť prichádzajúcu zimu. Listy zo stromov už dávno opadali, len pozdĺž cesty, vedúcej k domu sa hrdo týčili krásne zelené jedle. Aj trávnik sa snažil ukázať svoju smaragdovú zeleň, akoby tušil, že ho za krátky čas pokryje sneh. Počasie bolo vhodné tak akurát na vychádzku. Lenže domáci páni už dávno odišli do práce a vrátia sa až večer. Argo vysedával na širokých schodoch, ktoré viedli do domu a ostrážito sledoval dvor pred sebou. Cirmo ležal na okennej parapete a vyhrieval sa na slniečku. Jeho čas príde v noci. Vtedy pôjde na lov do okolitých dvorov, pretože v ich dome už nebolo čo loviť. Tam už Cirmo dávno vychytil všetky myši, hraboše, zahnal krtkov z dvora a za túto poctivú prácu si ho domáci páni veľmi vážili.

V takýto nádherný deň sa vybral myšiak Sivko zbierať zásoby jedla na zimu. Pochodil už všetky okolité záhrady, dvory, len k ružovému domu sa neodvážil priblížiť. Vedel, aké nebezpečenstvo tam číha na každú myš, ktorá tam zablúdi. Bol to dom

hrôzy, ktorým strašili myšie mamičky svoje deťúrence, keď nechceli poslúchať. Aj Sivko sa tomuto miestu vyhýbal a radšej pri hľadaní potravy prešiel väčší kus cesty, akoby mal vojsť do toho strašidelného domu.

Sivko práve hrabkal pod jedným kríkom, keď sa za ním ozval tichý šelest. Myšiak stuhol od strachu. Po chvíli sa spamätal a rýchlo sa rozbehol ukryť sa, keď zrazu začul ten najsladší myšací hlások na svete:

- No ty si ale bojko!

Sivko sa opatrne obzrel a uvidel neďaleko od seba tú najkrajšiu myšku, akú kedy videl. Srdiečko sa mu rozbúchalo a Sivko si uvedomil, že sa práve zaľúbil. Neznáma myška sa chutne zasmiala.

- Chi-chi, asi vyzerám hrozne, keď na mňa tak vypliešťaš oči!

Sivko sa konečne spamätal a prehovoril:

- Si nádherná ako najkrajšie kukuričné zrnko, ktoré som v živote našiel!

Myška hanblivo sklopila očka a musela v duchu uznať, že aj jej sa neznámy myšiak páči.

- Volám sa Gombička, - predstavila sa myška.

- Ja som Sivko, - predstavil sa zdvorilo aj myšiak.

A kým prišlo poludnie, Gombička a Sivko bok po boku zbierali zrnká do zimnej zásoby. Pri spoločnej práci zistili, že im je spolu veľmi dobre a rozhodli sa, že si nájdu spoločné bývanie, aby mohli byť stále spolu.

Ale Gombička, hoci bola veľmi pekná a milá, mala jednu chybičku: veľmi sa jej páčil ružový dom a chcela v ňom bývať. Keď to povedala Sivkovi, ten sa tak zľakol, až mu takmer srdiečko prestalo byť. Chvíľu rozmýšľal, ale potom sa rozhodol, že Gombičke urobí radosť a dokáže jej, že je odvážny.

- Gombička, keď tam chceš bývať, tak ja tam teraz pôjdem a zistím, či je to možné. Ty buď zatiaľ tu a počkaj na mňa, - povedal jej odvážne.

Gombička na neho pozrela tým najkrajším pohľadom a pohladkala ho po dlhom nošteku. Sivkovi po takomto povzbudení narástla odvaha a vykročil smerom k domu, z ktorého sa vrátilo len veľmi málo myšiek.

Slniečko sa pomaly schýľovalo k západu, keď Sivko s tlčúcim srdiečkom opatrne prechádzal popod širokú bránu, ktorá viedla do zakázaného dvora. Jeho malé čierne očka sledovali každý pohyb na dvore. Musel priznať, že dvor bol veľmi pekný a aj ružový dom vyzeral dobre. Opatrne a tichúčko sa blížil k domu. Tieni už boli dlhé a on sa snažil chodiť tak, aby bol vždy v tieni, aby ho nikto nezbadal. Už bol skoro pri dome, keď zbadal Arga. Nepamätá sa, že by niekedy videl tak veľkého psa. Od strachu stuhol na mieste. Keď sa mu zdalo, že sa Argo nepozera jeho smerom, opatrne posunul nožičku ďalej. Ale v tom strachu sa zabudol pozrieť, kam stúpa. Rovno pod jeho nohami sa snažila vyhrabať sa zo zeme dáždovka. Sivko nechtiac stúpil na jej slizkú hlavičku, dáždovka sa zľakla a snažila sa vytrhnúť sa spod Sivkovej nohy. Sivka ten pohyb pod jeho labkou tak vyplašil, až zapišťal. V tej chvíli Argo nastražil uši a zahľadel sa smerom k Sivkovi. To už bolo na malého myšiaka veľa. Rozbehol sa bezhlavo smerom k domu a keď pred sebou uvidel otvor, skočil. Ocitol sa v pivnici domu. Bola tam tma a teplúčko. Sivko sa skrčil a čakal, či ho neobjavia. Keď sa dlho nič

neozývalo, opatrne sa rozhladol. To, čo videl, sa mu celkom páčilo. Boli tu rôzne skrinky, police a na nich plno jedla – jablká, orechy, zemiaky a iné dobroty.

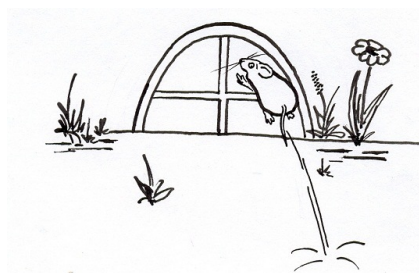
- Tá Gombička je ale šikovná! Vymyslieť tak dobré bývanie! – pomyslel si s uznaním.

V tom okamihu sa v pivničnom okienku objavila Argova hlava a hneď sa aj ozval jeho zúrivý brechot. Sivko sa rýchlo schoval do najtmavšieho kúta a čakal, kým sa Argo ukludní. Trvalo to dosť dlho, ale nakoniec predsa len zavládlo ticho. Potom sa Sivko opatrne vybral na prieskumnú cestu. Zistil, že jedla je tu dosť na celú dlhoočnú zimu.

- Tak tomuto sa hovorí prepych! – rozprával sa Sivko sám so sebou. – Nechápem, prečo o tomto dome hovorili také strašné veci.

Sotva dohovoric, žalúdok sa mu stiahol zlou predtuchou. Sivko sa poobzeral a vtom zbadal – hrôza! –cez malé pivničné okno sa práve nehučne vkrádal do pivnice kocúr Cirmo a jeho strašné oči uprene sledovali Sivka. Sivko sa bez rozmýšľania začal šplhať na policu so zaváraninami. Cirmo sa veľkými skokmi pustil za ním. Ale keďže bol veľký, ako skákal z police na policu, zhadzoval všetky zaváraniny na zem. Bol z toho poriadny rachot. Keď to Argo začul, znovu začal do malého okienka nahlas brechať. Sivko s malou dušičkou vyliezol až na poslednú poličku. Už videl, ako sa k nemu zlostný kocúr pomaly zakráda, keď vtom prišla záchrana – celá polica, na ktorej obaja boli, sa spolu so zaváraninami zrútila na zem. Sivko spadol do veľkej bedne s orechmi. Keď to Cirmo zbadal, začal zúrivo vyhrabávať všetky orechy z bedne. Tak sa na pivničnej podlahe vedľa rozbitých zaváranín a sladkých sirupov začali objavovať aj orechy. Argo bol už dosť rozčúlený z toho buchotu a teraz, keď videl ten neporiadok, začal pred pivničným okienkom od zlosti poskakovať.

Sivko sa zatiaľ snažil čo najviac sa zahrabať medzi orechy. Keď sa zdalo, že už niet záchranu, v rožku bedne s orechmi zbadal malú dieročku. Preliezol cez ňu a začal rýchlo utekať. Bežal k veľkej skrini, ktorá bola v pivnici a mala málinko pootvorené dvere. Jemu malá škáročka stačila k tomu, aby vkĺzol do skrine. Cirmo sa rozbehol za ním, ale nevedel sa cez škáročku prepchať do skrine. Zlostne vrčal a škrabal na skriňu, kým Sivko sa zahrabával hlbšie do vnútra skrine. Bolo tam odložené rôzne oblečenie, ktoré pani domu ešte odkladala. Sivko sa zamotal do teplého vlneného pulóvra a tam schovaný dúfal, že Cirmo sa k nemu nedostane.

Medzitým Argo pred okienkom zúrila. Keď videl, že Cirmo nevie chytiť votrelca, rozhodol sa mu pomôcť. Prepchal si hlavu a predné laby cez okienko, ale vtedy zistil, že jeho zadok je príliš široký

a nezmetí sa cez okno. Chcel sa teda prepchať späť, ale ani to nešlo. V okamihu ho prešla bojová nálada a pochytila ho úzkosť. Čo ak zbytok života prežije v tomto okne? Z obáv začal hlasno zavýjať. Cirmo sa zľakol, ale keď videl, že jemu nič nehrozí, znovu zaútočil na skriňové dvere. Dvere po takom nápore povolili a pomaly sa začali otvárať. Konečne sa kocúr dostal do skrine a aby sa dostal k myši, vyhadzoval zo skrine všetky veci. Na zemi sa vedľa zaváranín, sirupov a orechov ocitli aj pulóvre, blúzky, sukne a iné oblečenie.

V tomto strašnom vyčíňaní, ktoré kocúr a pes robili, nemohli zbadáť, že sa vrátili z práce domáci. Tí boli síce prekvapení, keď ich pri bráne nevítal Argo, ale skutočné prekvapenie ich ešte len čakalo. Vošli do domu a zdalo sa im, že z pivnice počuť nejaké divné zvuky. Z obavy, či tam nemajú zlodejov, potichúčky zišli po schodoch a otvorili dvere. To, čo uvideli, bolo horšie, ako desať zlodejov. Na zemi sa váľali rozbité police, po nimi bola veľká mláka z rozbitých zaváranín a sirupov, v ktorej sa máčali orechy. Uprostred toho neporiadku ich čierny kocúr zúrivo vyhadzoval zo skrine vypraté a poukladané oblečenie. A nad tým všetkým v okienku zaseknutý pes zavíjal zachrípnutým hlasom.

Tento deň bol pre Arga a Cirma skutočne osudný. Ešte v ten večer boli zavretí do koterca a von ich pustili až po dlhom čase.

Sivko si do ružového domu priviedol svoju milú Gombičku a dlho si užívali bezstarostný pohodlný život.

Slimačie trampoty

Svitalo krásne slnečné ráno. V korune vysokej jedle radostne spievali vtáčiky. Tešili sa z nádherného rána. Tráva okolo jedle bola vlhká od rosy a kvapôčky rosy sa na stebelkách trávy nádherne ligotali.

Pod tou vysokou jedlou na zemi, kde rástol trs trávy, mala svoj domov rodinka slimáčikov. Bývali tam mamka, ocko a ich desať detí. Už dávno vstali zo svojich postieľok a teraz sa vážne spolu rozprávali.

- Rozhodol som sa, - začal ocko slimáčik – že navštívim našich príbuzných pod dubom.

- Ó - ó - ó! – ozývalo sa zo všetkých slimáčích pusiniiek.

Totíž aby sme pochopili tento údiv: príbuzní našich slimáčikov bývali síce pod dubom, ale cesta k nim bola taká nebezpečná, že jeden slimák ju mohol zdolať len s nasadením vlastného života. Viedla totiž cez veľmi

frekventovanú cestu, po ktorej chodilo veľa áut. Iba najmladší slimáčik radostne vystrčil tykadielka.

- Ocko, môžem ísť s tebou? – spýtal sa.

Maminka ho pohladila po hlavičke.

- Drobček, cesta je nebezpečná aj pre dospelých slimákov, nieto ešte pre maličkých slimáčikov, - povedala mu.

- Tak prečo tam ocko idééé?! – rozplakal sa drobček.

Ale na toto nevedela dať odpoveď ani maminka a spýtavo sa pozrela na svojho manžela. Ten zachytil jej pohľad a povedal:

- Vieš, moja milá, naše deti nám pomaly dorastajú a musíme myslieť na ich budúcnosť. Chcem zistiť, či slimačia rodinka pod dubom by bola vhodná partia pre naše deti.

Staršie slimáčiky sa zapýrili, lebo pochopili, že otec rozpráva o ich budúcej svadbe. Aj maminka sa zamyslela a napokon – hoci s ťažkým srdcom – súhlasila, aby sa jej manžel vydal na nebezpečnú cestu.

Ocko sa teda pripravil. Zabalil si na cestu jedlo do batôžka, rozlúčil sa so svojou milou rodinkou

a s búšiacim srdiečkom sa vydal smerom k hlavnej ceste.

Na chodníku, ktorý sa vinul popri ceste, sa prechádzali deti zo škôlky. Pani učiteľka na nich dávala pozor, aby nevybehli z chodníka na cestu, kde by ich mohlo zraziť prechádzajúce auto. Pani učiteľka rozprávala deťom o zvieratkách, ktoré po ceste videli: o lastovičkách, ktoré im lietali nad hlavou, o krtkovi, ktorý zvedavo vystrčil spod zeme noštek. Deťom sa táto prechádzka veľmi páčila a pozorne svoju pani učiteľku počúvali. Zrazu malá Katka zbadala na chodníku nášho slimáčika. Opatrne ho zodvihla a radostne utekala za pani učiteľkou.

- Pani učiteľka! – volala – Pozrite, čo som našla!

Všetky deti sa zhkli okolo nej a pozerali, čo má v rukách. Katka držala medzi prstami nášho známeho slimáčika spod jedle. Ten sa nesmierne zľakol, keď ho niekto zdvihol zo zeme a rýchlo sa stiahol do svojej ulity. Deti ho štekli stebielkom trávy, aby vystrčil hlavičku z ulity. Dokonca mu aj zaspievali: „Slimák, slimák, vystrč rožky!“, ale ocko slimáčik bol tak vyľakáný, že sa v ulite ani nepohol. Teraz si ho zobrala do rúk pani učiteľka a rozprávala deťom o tom, aká je úloha slimáčikov v prírode. Mala pokojný hlas a ocko slimáčik sa ukludnil a vystrčil svoje tykadielka, aby zistil, čo sa s ním deje. Videl okolo seba hrbu malých ľudí, ktorí sa na neho pozerali. Vôbec sa mu to nepáčilo a pre istotu sa znovu stiahol do svojej ulity. Pani učiteľka dokončila svoje rozprávanie, vrátila slimáčika Katke a povedala jej:

- Katka, zanes ho pod tú vysokú jedľu, aby ho na ceste neprešlo auto.

Katka sa rozbehla a opatrne položila slimáčika do trávy medzi ostatných slimáčikov. Keď ocko slimáčik zacítil pod sebou trávu, opatrne vykukol. Prekvapene zistil, že je doma.

- Ocko! – zvolala prekvapená maminka, - Hádám si sa už vrátil?

- Ach jaj! – zabedákal ocko. – ved' som ani neprešiel cez veľkú cestu! Ľudia ma zodvihli zo zeme a priniesli ma domov!

Ocko bol veľmi nešťastný, že už prešiel taký kus cesty a predsa sa nikam nedostal. Deti ho veľmi ľutovali. Doniesli mu teplý mäťový čaj a keď si slimáčik oddýchol, rozhodol sa, že sa znovu vydá na cestu.

Medzitým po chodníku išla mladá rodinka s malým chlapčekom. Rodičia sa veselo rozprávali a dávali pozor na svojho synčeka, ktorý zbieral zo zeme všetko, čo sa dalo zobrať do ručičiek. Kým sa mladí rodičia na chvíľu zrozprávali, chlapček sa zohol pre niečo zaujímavé. Bolo to malé a pomaly to liezlo po chodníku. Chlapček do svojich prstov zobral nášho slimáčika! Ten, keď

zistil, že ho zase dvíhajú zo zeme, si iba ticho vzdychol: „Ach jaj!“ a schúlil sa do svojej ulity. Chlapčekovi sa táto nová hračka veľmi páčila a prštekcom chcel slimáčika z ulity vytiahnuť. Vtedy jeho rodičia zbadali, že niečo má v rukách.

- Fúj! Nono! – zvolala maminka, zobrala mu z rúk slimáčika a veľkým oblúkom ho hodila pod vysokú jedľu.

Ocko slimáčik dopadol do trávy, až mu zadunelo v ulite. Jeho rodinka bola veľmi prekvapená, keď medzi nich z výšky dopadlo niečo. Všetci sa zľakli a od strachu sa schúlili do svojich ulít. Prvá nabrala odvalu maminka a vystrčila hlavičku z ulity. Bola zvedavá, čo to k nim priletelo. Vtedy sa zľakla druhýkrát. Veď je to ich ocko!

- Ocko, si tam? – opatrne zaklopkala na ulitu, ktorá spadla medzi nich.

Ocko vystrčil tykadielka a nechápavo sa pozeral okolo seba. Keď pochopil, kde je, povedal veľmi nešťastne:

- Ach jaj! – a rozhodol sa, že dnes už viac nebude skúšať prejsť cez cestu. Maminka mu dala na hlavu obklad zo skorocelu a deti z úctivej vzdialenosti sledovali svojho otca, ktorý kvôli nim podstúpil toľko nepríjemností. Pochopili, že rodičovská láska nepozná prekážky.

Šéfka

Slnčné lúče sa sotva dotýkali obzoru a farmár Štefan už bol na nohách. Musel skoro vstávať, lebo jeho zvieratká už na neho čakajú. Nakrmil hydinu, prasiatka a potom vzal kosu a odišiel na neďalekú lúku nakosiť travičku pre kozy a ovce. Už dávno nepršalo a všetka tráva bola suchá, bez šťavy. Ale Štefanovi sa podarilo nájsť ešte v širokom okolí také miesto, kde bola tráva čerstvá, krásne zelená. Tam sa vybral, aby svojim zvieratám doniesol to najlepšie.

Kosil dlho, aby kozy a ovce mali dostatok jedla na celý deň. Keď sa vracal na farmársky dvor, zvieratá ho už čakali. Zbadali ho z diaľky a rozbehli sa mu oproti. Keď videli krásnu zelenú trávu, ktorú im Štefan priniesol, takmer sa roztancovali od radosti. S chuťou sa pustili do jedenia a bolo vidieť na nich, ako veľmi sa tešia tej dobrote.

Štefan ich chvíľu spokojne sledoval. Mal rád svoje zvieratá a tešil sa spolu s nimi. Keď po chvíli odišiel, idylická situácia na dvore sa zmenila. Najstaršia koza v stáde – rohatá Barbora – odohnala od zelenej trávy najprv ovce. Ovce sú plaché tvory a keď zbadali, že Barbora na nich ide zaútočiť rohmi, odišli od dobrého jedla dobrovoľne. Po tomto prvom úspechu Barbora zaútočila na zbytok stáda. Odohnala od krmítka najprv kozy, ktoré nemali rohy a báli sa jej a napokon po krátkej potýčke odišli aj dve rohaté kozičky, ktoré nemali dosť odvahy, aby sa s Barborou pustili do bitky.

Rohatá Barbora zostala víťazne sama pri veľkej kope zelenej trávy. Teraz si spokojne vychutnávala hojnosť, ktorú si tak ľahko prisvojila. Občas zaškúlila smerom k bránke, či nejde farmár Štefan, ale ten mal inde robotu a tak si Barbora užívala svoje bohatstvo. Lahla si doprostred zelenej kopy a jedla bez toho, aby sa musela zohnúť. Ostatné zvieratá len z diaľky smutne pozerali, ako sa rohatá koza hostí na zelenej tráve.

Slnko stúpalo vysoko a začalo poriadne pripekať. Barbore bolo na čerstvej tráve príjemne a spokojne si na nej vylihovala. Ale keď už bolo veľmi horúco, zdvihla sa a poriadne najedená odišla do tieňa pri maštali. Zbytok stáda sa až teraz odvážil prísť k zelenej kope ale beda! Zvieratká zistili, že to, čo Barbora nezjedla, pošpinila. Travička smrdela od trusu a moče. Žiadne zvieratko zo stáda už nemalo chuť pustiť sa do pekne vyzerajúcej kopy. So zvesenými hlavami odišli hľadať si niečo iné na jedenie.

Po čase, keď už Barbore vytrávil, vrátila sa ku svojej kope trávy. Lenže ani jej nevoňala zašpinená tráva. Znechutená odišla hľadať si inú potravu, ale nič nebolo také chutné, ako raňajšia tráva. A tak sa Barbora rozhodla, že si od gazdu vypýta ďalšiu kopy. Prišla k bránke a začala nástojčivo mečať:

- Mé – é – é – é! Mé – é – é – é! – ozývalo sa po celom dvore.

Štefan začul tento krik a išiel sa pozrieť, čo sa deje. Videl, že Barbora mečí pri bránke.

- Snáď nie si hladná? – prihovoril sa jej a išiel skontrolovať nakosenú kopy trávy. Už z diaľky videl, že je udupaná a keď prišiel až k nej zistil, že šťavnatá travička je znehodnotená!

Pozrel na Barborine brucho, ktoré sa od množstva jedla vydúvalo, na rozdiel od ostatných zvierat, ktoré mali brušká prepadnuté.

- Tak takto to je! – dovtípil sa Štefan, čo sa tu odohralo.

- No moja, - prihovoril sa Barbore a chytil ju za obojok – ty tu nebudeš šéfovať!

Zobral nenásytnú kozu do maštale, priviazal ju k trámu a hodil pred ňu seno.

- Dneska si si už svoje dobré zobrala, - povedal jej a odišiel k stádočku.

Prebral znečistenú trávu. Niečo z nej sa ešte dalo zachrániť a to dal znovu zvieratkám. Tie sa vyhladované pustili do jedla a aj keď sa strkali, ani jedno z nich už nevyháňalo ostatných od potravy. Štefan, keď videl, že už nie je problém pri kŕmení, odišiel.

Koza Barbora z maštale smutne pozerala, ako sa ostatné zvieratá kŕmia a ona má pred sebou len suché seno. A keďže kozy sú nepoučiteľné, aj Barbora si pomyslela:

„Keď ma raz Štefan pustí, urobím tu poriadok!“